

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **B.A.**, t.č. Příjímací středisko mezinárodního letiště Praha-Ruzyně, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Nad Štolou 3, Praha 7, Odbor azylové a migrační politiky, pošt. při. 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 9. března 2011, Č.j.: OAM-56/LE-LE18-NV-2011

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. března 2011, Č.j.: OAM-56/LE-LE18-NV-2011 se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí uvedenému v záhlaví rozsudku, jímž bylo podle § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu rozhodnuto, že žalobci se nepovoluje vstup na území České republiky. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl dne 7.3.2011 předán na základě Dublinského nařízení do České republiky z Nizozemska a nyní se nachází v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, kde uvedeného dne učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. Podle § 73 odst. 4 zákona o azylu ministerstvo vnitra do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem rozhodne, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí cizinci, u něhož nebyla spolehlivě zjištěna totožnost, který se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví, či veřejný pořádek. Správní orgán shledal, že vstup žalobce na území ČR není možný s ohledem na možnost ohrožení veřejného pořádku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Z výsledku šetření ICP letiště Praha-Ruzyně Policie ČR a z Cizineckého informačního systému je totiž správnímu orgánu známo, že žadatel nesplňuje podmínky pro vstup na území ČR, tedy potažmo ani do schengenského prostoru, protože nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, které by jej k tomuto vstupu opravňovaly. Nedisponuje dokonce ani žádným dokladem totožnosti. Cizinec původně do ČR přicestoval dne 25.9.2010. Platnost víza ČR typu C, které cizinci vydal Zastupitelský úřad ČR v Gruzii, vypršela již dne 16.10.2010. Žadatel se nezdržoval v ČR, ale odcestoval do Nizozemska, odkud ČR obdržela dne 19.1.2011 žádost o zpětvzetí. Toto chování cizince svědčí o účelovém jednání cizince, a umožnění vstupu by znamenalo ohrožení veřejného pořádku. Zpět do ČR byl cizinec předán nedobrovolně z Nizozemska

na základě nařízení Rady (ES) č. 343/2003 dne 7.3.2011. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 14/2009 ze dne 14.5.2009, v němž Nejvyšší správní soud závazně a podrobně vyložil pojem „veřejného pořádku“. Uvedl v něm, že už samotná neexistence právního titulu ke vstupu na území ČR, tedy absence platného povolení či víza, může být důvodem k vydání rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. Dále judikoval, že pokud správní orgán dojde k závěru, že by žadatel po vstupu na území ČR pokračoval do dalších zemí schengenského prostoru, je jeho úvaha o „nebezpečnosti pro veřejný pořádek“ důvodná. Správní orgán je přesvědčen, že žadatel se podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR pouze pokouší zneužít azylovou proceduru k tomu, aby mohl vstoupit na území ČR a odtud následně neoprávněně pokračovat do jiné země schengenského prostoru. Takový postup se však neslučuje nejen s účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany, ale zároveň zakládá důvodnou domněnku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, že by žadatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci ČR, případně i ostatních států EU. Žadatel zároveň není osobou zranitelnou podle § 73 odst. 7 zákona o azylu, které by správní orgán byl povinen vstup na území ČR umožnit, neboť se nejedná o osobu nezletilou bez doprovodu, o rodiče nebo rodinu s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi nebo o cizince s vážným zdravotním postižením, ani o těhotnou ženu, a ani neuvedl žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by byl vystaven mučení, znásilnění nebo podroben jiným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. Protože správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených v § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, vstup na území ČR cizinci nepovolil.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný porušil ustanovení § 73 odst. 4 zákona o azylu, toto ustanovení chybně aplikoval v souvislosti s ust. § 3, § 68 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a odůvodnění neobsahuje předepsané zákonné náležitosti. Žalovaný totiž neprovedl žádnou potřebnou identifikaci, zda žalobce může být hodnocen jako tzv. zranitelný žadatel o azyl ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu. Neprovedl žádný úkon směřující ke zjištění, zda žalobce nelze podřadit pod toto ustanovení. Odůvodnění rozhodnutí sice konstatuje, že cizinec neuvedl žádnou skutečnost, která by svědčila o jeho podřaditelnosti pod ust. § 73 odst. 7 zákona o azylu, aniž by však žalovaný dal žalobci jakoukoli příležitost takovou skutečnost uvést. Žalobce trpí závažným chronickým onemocněním, hepatitidou C. Disponuje lékařskými potvrzeními z Gruzie a z Holandska (odkud byl do ČR přemístěn), kde je konstatováno pokročilé stádium nemoci a nutnost pokračování v pravidelné léčbě. Ustanovení § 73 odst. 7 zákona o azylu hovoří o cizincích se závažným zdravotním postižením, z rozhodnutí však není zřejmé, zda správní orgán považuje hepatitidu C za podřaditelnou pod toto ustanovení, což se zřejmě odvíjí od skutečnosti, že v době vydání rozhodnutí nebyl s žalobcem proveden žádný pohovor a správnímu orgánu tak zřejmě tato skutečnost nebyla známa. To však nelze žalobci klást k tíži. Žalovaný dále chybně vyhodnotil, že žalobce potřebuje ke vstupu do ČR vízum, žalobce však byl do ČR předán na základě Dublinského nařízení a k jeho převzetí do ČR byla ČR povinna.

Žalovaný podle žalobce chybně aplikoval rovněž ustanovení § 73 odst. 4 zákona o azylu v souvislosti s ustanovením § 2 odst. 1, 4 správního řádu, neboť překročil meze správního uvážení a přijaté opatření neodpovídá okolnostem daného případu, a v souvislosti s čl. 31 odst. 1, 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť omezení uplatněné pro pohyb a osobní svobodu žalobce není nezbytné. Pobyt v přijímacím středisku na letišti je považován za zbavení svobody i Evropským soudem pro lidská práva (Shamsa v. Polsko, Amuur v. Francie, aj.). Držení v tomto středisku tak spadá pod čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K problematice nezbytnosti omezení osobní svobody v kontextu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod se vyjádřil Evropský soud pro lidská práva v rozhodnutí Saadi v. The United Kingdom takto: „Aby detence nemohla být označena jako „svévolná“, musí být taková detence provedena u dobré víře, musí být úzce spojena s účelem prevence nezákonného vstupu, místo a podmínky detence mají být vyhovující, zohledňující, že opatření je uplatňováno nikoli vůči jedincům, kteří spáchali nějaký trestný čin, nýbrž vůči cizincům, kteří v obavě o život uprchli ze své vlastní země“. Žalobce uvedl, že v prostorách přijímacího střediska letiště Ruzyně, tj. v uzavřeném přijímacím středisku, v prostoru za mřížemi, se zákazem jakýchkoli vycházek či opuštění střediska, bez přístupu k informacím z vnějšího světa (žadatelům jsou odebrány mobilní telefony), pak podmínky k zadržování po dobu čtyř měsíců nemohou být považovány za vyhovující a opatření v kontextu shora uvedených důvodů nemůže být považováno za nezbytné.

Žalobce žádal, aby soud rozhodl bez nařízení ústního jednání a napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Spolu s žalobou soudu předložil lékařská potvrzení o svém zdravotním stavu, která však nejsou přeložena do českého jazyka.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobními námitkami uplatněnými v podané žalobě nesouhlasí. Je toho názoru, že zjistil skutečný stav věci. Z obsahu spisu i z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že vstup žalobce na území České republiky představuje ohrožení veřejného pořádku ve smyslu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu, neboť žalobce nesplňuje podmínky pro vstup na území ČR, tedy potažmo ani do schengenského prostoru, protože nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu a dokonce nedisponuje ani žádným dokladem totožnosti. K námitce žaloby, že správní orgán nesprávně vyhodnotil, že žalobce potřebuje ke vstupu do ČR vízum, když ve skutečnosti byl žalobce předán na základě Dublinského nařízení a Česká republika k jeho převzetí byla povinná, žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 5 Ca 64/2009 ze dne 12.2.2010 a uvedl, že v případě žalobce měla Česká republika na základě Dublinského nařízení za povinnost převzít žalobce – žadatele o azyl a dokončit posouzení žádosti o azyl. Z této skutečnosti však nevyplyvá, že by důsledkem tohoto převzetí bylo, že by žalobce měl jiné postavení, než ostatní žadatelé, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem, pokud po převzetí žalobce na základě Dublinského nařízení rozhodl o otázce jeho vstupu na území podle § 73 odst. 4 věta poslední zákona o azylu, stejně jako u ostatních žadatelů, kteří učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště. K další žalobní námitce, že žalobce je podle § 73 odst. 7 zákona o azylu tzv. zranitelnou osobou, správní orgán konstatoval, že vycházel z informací, které mu byly dostupné v době vydání napadeného rozhodnutí a na jejich základě rozhodl po právu. Sám žalobce připouští, že správnímu orgánu neposkytl žádnou informaci o svém zdravotním stavu a nedoložil žádná lékařská potvrzení, ač jimi nepochybně disponoval. Bez aktivní součinnosti žalobce nemohl žalovaný uvedenou skutečnost ve smyslu § 73 odst. 7 zákona o azylu vůbec posuzovat či případně zhodnotit. Lékařská potvrzení, v nichž podle žaloby je údajně konstatováno pokročilé stádium nemoci a nutnost pokračování v pravidelné léčbě, žalobce přiložil až k žalobě a správní orgán v pětidenní lhůtě není schopen opatřit jejich překlad do českého jazyka.

Žalovaný je toho názoru, že v době vydání rozhodnutí postupoval v souladu se zákonem a nedomnívá se, že by porušil nějaké ustanovení zákona o azylu či správního řádu nebo konkrétního článku Úmluvy, a že by proto napadené rozhodnutí bylo nezákonné a žalobce byl zkrácen na svých právech. Proto navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Výslovně uvedl, že nařízení ústního jednání nežádá.

Z podnětu podané žaloby přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ustanovení § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. Soud vycházel z obsahu správního spisu, který byl soudu předložen žalovaným.

Z předávacího protokolu cizince ze dne 7.3.2011 je zřejmé, že žalobce byl dne 7.3.2011 v souladu s čl. 2 odst. 1 písm. a) součinnostní dohody mezi OAMP MV ČR a PČR ŘSCP a Nařízením Rady (ES) č. 343/2003, transferován na území ČR z Amsterdamu. Z výsledků prověření v informačních systémech vyplývá, že žalobce disponoval vízem typu C, č. 004289917, platným od 25.9.2010 do 16.10.2010. Z ČR vycestoval dne 25.9.2010 přes nezjištěný hraniční přechod. Do spisu je založena žalobcova Žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14.3.2011. V této žádosti žalobce mimo jiné uváděl, že nemá žádný cestovní doklad ani jiný doklad totožnosti, z Gruzie odletěl dne 25.9.2010 do Prahy, pak do Bruselu a odtud jel vlakem do Nizozemska, v době od 25.9.2010 do 7.3.2011 pobýval v Nizozemsku. K dotazu na svůj zdravotní stav žalobce uvedl, že má žloutenku typu C a v Nizozemsku mu bylo řečeno, že již přešla do cirhózy. Do protokolu o pohovoru sepsaného s žalobcem dne 14.3.2011 jakožto žadatelem o udělení mezinárodní ochrany pak žalobce vypověděl, že české vízum si legálně zařídil dne 24.9.2010 v Tbilisi. V České republice však nezůstal a odešel za družkou do Holandska. Vízum do České republiky si zařizoval proto, že nizozemský zastupitelský úřad špatně funguje. V rámci pohovoru žalobce hovořil i o testech na žloutenku a správnímu orgánu udělil souhlas k nahlédnutí do své zdravotní dokumentace.

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Podle § 73 odst. 4 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu: „*Ministerstvo o žádosti o udělení mezinárodní ochrany vydá rozhodnutí nejpozději do 4 týdnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem. Nerozhodne-li ministerstvo v uvedené lhůtě, umožní cizinci vstup na území bez rozhodnutí a dopraví jej do azylového zařízení na území. Do pěti dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem ministerstvo rozhodne, zda cizinci povolí vstup na území. Vstup na území nepovolí cizinci, u něhož se lze důvodně domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu, veřejné zdraví či veřejný pořádek.*“

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 2 As 14/2009-50 ze dne 14. května 2009 uvedl, že rozhodnutí o vstupu na území činí ministerstvo na základě správního uvážení, které je založeno na interpretaci neurčitého právního pojmu – veřejný pořádek. Ve vztahu k výkladu § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu je proto nutné při hledání odpovědi na otázku, jestli cizinec může představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, zvažovat, zda je tato osoba, resp. její jednání, obecně nebezpečné pro společnost, a dále, zda narušuje zájmy chráněné zákonem o azylu. Z dílce předmětného ustanovení vyplývá, že nevyžaduje konkrétní stupeň nebezpečnosti, pro uvážení o naplnění nebezpečnosti tedy není třeba přísnějších měřítek. Úvaha vedoucí k závěru o naplnění kritéria potenciální „nebezpečnosti pro veřejný pořádek“ však musí být podložena relevantními skutečnostmi, neboť zákonodárce vyžaduje důvodnou domněnku. Nejvyšší správní soud se přiklonil k názoru, že neexistence právního titulu, na základě něhož je cizinec oprávněn ke vstupu na území ČR (platné povolení či vízum), může být důvodem k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ČR. Pokud správní orgán dospěl k závěru, že v případě cizince existuje možnost, že by po rozhodnutí, kterým by mu byl povolen vstup na území, postupoval do dalších zemí schengenského prostoru, jedná se podle Nejvyššího správního soudu o rozhodnutí v mezích správního uvážení ve smyslu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu.

Soudní přezkum rozhodnutí vydaného na základě správního uvážení je omezen pouze na posouzení, zda volná úvaha nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem a zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Smyslem a účelem ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu je zabránit cizincům v jejich protizákonném vstupu na území České republiky, pokud se tyto osoby pokouší bezdůvodně dovolávat udělení mezinárodní ochrany, i když je zřejmé, že žádné azylově relevantní důvody nemají, přičemž se tímto způsobem snaží obejít zákon o pobytu cizinců. Žalovaný v posuzovaném případě shledal, že žalobce nedisponuje potřebným vízem či povolením k pobytu, které by jej opravňovalo ke vstupu na území ČR, potažmo do schengenského prostoru a nedisponuje ani žádným dokladem totožnosti. Platnost víza typu C, které bylo žalobci vydáno zastupitelským úřadem ČR v Gruzii, vypršela již dne 16.10.2010. Žalobce se v ČR nezdržoval a odcestoval do Nizozemska, odkud byl předán zpět do České republiky na základě nařízení Rady (ES) č. 343/2003 dne 7.3.2011 a téhož dne v tranzitním prostoru mezinárodního letiště Praha-Ruzyně učinil prohlášení o mezinárodní ochraně. Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že se žalobce podáním žádosti o mezinárodní ochranu pouze pokouší zneužít azylovou proceduru k tomu, aby mohl vstoupit na území ČR a následně neoprávněně pokračovat do jiných zemí schengenského prostoru. Tyto úvahy žalovaného tedy odpovídají závěrům zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu a podaná žaloba proti těmto závěrům žalovaného ani nevznáší žádné konkrétní námitky.

Žalobce v podané žalobě namítá, že závěr, že žalobce nespadá do skupiny zranitelných osob, není podložen, správní orgán neprovedl žádný úkon směřující ke zjištění, zda žalobce nelze podřadit pod ust. § 73 odst. 7 zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, která by o jeho podřaditelnosti pod ustanovení § 73 odst. 7 zákona o azylu svědčila, správní orgán však nedal žalobci jakoukoli příležitost takovou skutečnost uvést. Žalobce namítl, že trpí hepatitidou typu C v pokročilém stádiu, z rozhodnutí není patrné, zda žalovaný tuto nemoc považuje za podřaditelnou pod ust. § 73 odst. 7 zákona o azylu, což se zřejmě odvíjí od toho, že v době vydání rozhodnutí nebyl s žalobcem proveden žádný pohovor a správnímu orgánu tato skutečnost zřejmě nebyla známa, což však nelze přičítat k tíži žalobce.

Podle § 73 odst. 7 zákona o azylu: „*Ministerstvo rozhodne o povolení vstupu na území cizinci, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, a dopraví jej do přijímacího střediska na území, jedná-li se o nezletilou osobu bez doprovodu, o rodiče nebo rodinu s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi nebo o cizince s vážným zdravotním postižením, o těhotnou ženu, o osobu, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí.*“

Podle § 3 z.č. 500/2004 Sb., správní řád, *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

U žalobce je prokázán důvod pro nepovolení vstupu na území uvedený v ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu. Ustanovení § 73 odst. 7 zákona o azylu, jehož se žalobce dovolává, upravuje kategorie tzv. zranitelných osob, kterým má být vstup na území ČR povolen. V případě této kategorie cizinců dochází k prolomení důvodů pro nepovolení vstupu na území ČR stanovených v § 73 odst. 4 zákona o azylu. Jedná se o osoby, kterým zákonodárce uznal za potřebné vstup na území ČR povolit i v případě, že u nich došlo k naplnění některého ze zákonem stanovených důvodů pro nepovolení vstupu.

Je skutečností, že lékařská potvrzení o žalobcově onemocnění žalobce předložil teprve jako přílohu žaloby podané prostřednictvím žalovaného správního orgánu. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (dne 9.3.2011) neměl žalovaný k dispozici ani žalobcovu Žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14.3.2001, ani protokol o pohovoru vedeném s žalobcem, který byl s žalobcem sepsán rovněž až dne 14.3.2011. Z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by žalovaný před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalobce k věci vyslechl; žalobní námitku, že před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí s žalobcem nebyl žádný pohovor proveden, ponechal žalovaný ve vyjádření k žalobě bez povšimnutí.

V případě nezletilých osob bez doprovodu, rodičů nebo rodin s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi a těhotných žen se jedná o osoby, u kterých lze závěr o „zranitelnosti“ zpravidla učinit i bez součinnosti těchto osob. Oproti tomu v případě cizinců s vážným zdravotním postižením (má-li toto postižení spočívat ve formě vážného onemocnění, které není na první pohled zřejmé) či v případě osob, které byly mučeny, znásilněny nebo podrobeny jiným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, jsou pro zařazení do této kategorie nezbytná zjištění, která však lze učinit jen v součinnosti s těmito osobami. Soud je proto toho názoru, že správní orgán, shledá-li důvody podle § 73 odst. 4 zákona o azylu vedoucí k rozhodnutí o nepovolení vstupu na území, musí ještě před vydáním tohoto rozhodnutí cizinci umožnit, aby mohl aktivně uplatnit důvody, na základě nichž je podle § 73 odst. 7 zákona o azylu vstup na území povolen (a cizinec je z tranzitního prostoru mezinárodního letiště dopraven do přijímacího střediska na území). Z obsahu předloženého správního spisu, z obsahu vydaného rozhodnutí ani z vyjádření žalovaného k žalobě však není zřejmé, že by s žalobcem ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutím byl proveden jakýkoli pohovor či jiným způsobem mu byla dána možnost uvedené důvody uplatnit.

Za této situace má soud za to, že žalovaný žalobci neumožnil uplatnění práva vyjádřit se k důvodům, které podle zákona vedou k povolení vstupu na území. Pokud s žalobcem nebylo před vydáním rozhodnutí komunikováno a nebylo mu umožněno informace o svém zdravotním stavu poskytnout, nelze vycházet z toho, že žalovaný rozhodl v souladu se zákonem, neboť mu žalobce informaci o svém zdravotním stavu neposkytl. Ve skutečnosti, že žalovaný nedal žalobci možnost poskytnout informace o svém zdravotním stavu a přesto rozhodl, že v případě žalobce nejde o osobu s vážným zdravotním postižením, shledal soud podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c/ s.ř.s.).

K další blíže nerozvedené žalobní námitce, že k převzetí žalobce byla ČR povinna podle Dublinského nařízení, soud uvádí, že Dublinské nařízení (nařízení Rady /ES/ č. 343/2003) na základě kritérií příslušnosti stanovených v kapitole III. určuje, který členský stát EU je příslušný k rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu žadatele. V kapitole V. upravuje „převzetí“ a „přijetí zpět“. V případě žadatelů, kteří podají žádost v jiném členském státě než tom, který je příslušný k posouzení žádosti dle tohoto nařízení, má příslušný členský stát za povinnost *převzít* žadatele (a dokončit posouzení žádosti o azyl). V případech, kdy žadatel, jehož žádost se posuzuje, bez povolení přebývá na území jiného členského státu či žadatel vzal svou posuzovanou žádost zpět a podal ji v jiném členském státu či žadatel, jehož žádost byla zamítnuta, pobývá bez povolení na území jiného členského státu, je dána povinnost žadatele *přijmout zpět*; pro tyto případy nařízení zakotvuje v čl. 20 odst. 1 písm. d) povinnost *přijmout žadatele zpět na území*. V případě *převzetí* ovšem taková povinnost nařízením dána není. V napadeném rozhodnutí se uvádí, že Česká republika obdržela od Nizozemska žádost o *zpětvzetí* (nikoli o *převzetí*) žadatele. Z rozhodnutí ani z obsahu správního

spisu však nevyplývá, že by na žalobce dopadala ustanovení § 16 odst. 1 písm. c), d) nebo e) nařízení č. 343/2003 a taková skutečnost nevyplývá ani z obsahu podané žaloby. Soud má proto za to, že v případě žalobce měla ČR dle čl. 16 odst. 1 písm. a), b) nařízení za povinnost *převzít* žadatele o azyl. V takovém případě nebyla dána povinnost ČR dle čl. v čl. 20 odst. 1 písm. d) nařízení *přijmout žadatele zpět na území*; na povolení vstupu žalobce na území tak dopadalo ustanovení § 73 odst. 4 zákona o azylu stejně jako na ostatní žadatele, kteří učinili prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště.

Zbývající žalobní námitku, že došlo k porušení ust. § 31 odst. 1, 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (*podle kterého smluvní státy se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost. Smluvní státy nebudou na pohyb takových uprchlíků uplatňovat jiná omezení, než jaká jsou nezbytná, a taková omezení budou uplatněna pouze do té doby, než jejich postavení v zemi bude upraveno, nebo než obdrží povolení vstupu do jiné země. Smluvní státy povolí takovým uprchlíkům rozumnou lhůtu a poskytnou všechny potřebné prostředky k získání povolení vstupu do jiné země*), a že došlo k porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (*podle kterého každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem: zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.*) soud důvodnou neshledal, neboť omezení uplatňovaná při pobytu v prostorách příjímacího střediska letiště Praha-Ruzyně, která žalobce v žalobě popsal (uzavřený prostor se mřížemi, zákaz vycházek a opouštění zařízení, bez přístupu k informacím-odebrání mobilních telefonů) jsou podle soudu nezbytná a neporušující namítaná ustanovení.

Městský soud v Praze, který shledal podanou žalobu částečně důvodnou, napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1, 4 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro vady řízení zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť úspěšnému žalobci, který je podle § 11 odst. 2 písm. ch) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, osvobozen do soudního poplatku, a který v řízení nebyl zastoupen advokátem, náklady řízení před soudem nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s., stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. dubna 2011

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková